

sempel udlevering af receptpligtig medicin, gælder lovforslaget ikke for denne del af ydelsen.

Da der ifølge direktivet gælder særlige oplysningskrav til lovregulerede erhverv, er direktivets definition medtaget i lovforslagets § 2.

2.6. Forbruger

Begrebet forbruger er i direktivet defineret som en fysisk person, der ikke handler som led i sin handelsmæssige eller erhvervsmæssige virksomhed.

For at sikre en korrekt implementering, er det fundet mest hensigtsmæssigt at medtage direktivets definition uændret i lovforslagets § 2.

2.7. Kommerciel kommunikation

I direktivets definition af kommerciel kommunikation henvises der til alle former for kommunikation, der er bestemt til direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller til etablering af et image for en virksomhed, en organisation eller en person, der udøver handels-, industri- eller håndværksvirksomhed eller et lovreguleret erhverv.

Eksempler på kommerciel kommunikation er f.eks. reklame for produkter og tjenesteydelser, herunder bannerreklamer, samt den indirekte reklame som f.eks. salgsfremmende foranstaltninger i form af tilgift, rabatter, spil, konkurrencer, sponsorering m.v. kan være udtryk for.

Information, som muliggør direkte adgang til en virksomheds, organisations eller persons aktiviteter, herunder domænenavn eller en e-postadresse er ifølge direktivet ikke i sig selv kommerciel kommunikation. Tilsvarende gælder ifølge direktivet kommunikation omhandlende en virksomheds, organisations eller persons varer, tjenesteydelser eller image, når kommunikationen foretages og udarbejdes uafhængigt af denne.

Det har været overvejet at anvende udtrykket markedsføring i stedet for kommerciel kommunikation. I markedsføringslovens forstand dækker begrebet markedsføring bredere end begrebet kommerciel kommunikation, idet begrebet markedsføring i modsætning til kommerciel kommunikation f.eks. også omfatter inkassovirksomhed og de oplysningspligter, som artikel 5 i direktivet fastsætter, til identifikation af tjenesteyderen.

Det foreslås derfor at anvende direktivets terminologi i lovforslagets § 2 for at sikre en korrekt gennemførelse.

2.8. Koordineret område

Det koordinerede område er nærmere defineret i direktivets art. 2, litra h, 1. led, som de krav, der i medlemsstaternes retssystemer er fastsat for leverandører af informationssamfundstjenester eller for informationssamfundstjenester, uanset om kravene er generelle eller specifikt fastsat for disse tjenester. Det koordinerede område vedrører krav, som tjenesteyderen skal opfylde, når den pågældende påbegynder og udøver aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester.

Som eksempler på krav, som tjenesteyderen skal opfylde, når aktiviteten påbegyndes, nævner direktivet krav til kvalifikationer, tilladelse og underrettingsordninger. Som eksempler på krav til tjenesteyderens udøvelse af aktiviteten er nævnt krav til tjenesteyderens adfærd, krav til kvaliteten eller indholdet af tjenesten, herunder krav, som gælder i forbindelse med reklamer og kontrakter, eller krav vedrørende tjenesteyderens ansvar.

Det fremgår af betragtning 21 i direktivets præambel, at det koordinerede område omfatter krav til onlineaktiviteter som f.eks. onlineinformation, onlinereklame, onlineshopping og onlineindgåelse af kontrakter.

Det koordinerede område omfatter *ikke* krav som f.eks. krav til varer som sådan, krav til levering af varer eller krav til tjenester, der ikke ydes elektronisk, jf. art. 2, litra h, 2. led. Dette er uddybet i betragtning 21 i præambelen, hvorefter det koordinerede område ikke vedrører medlemsstaternes lovbestemte krav til varer som f.eks. sikkerhedskrav, mærkningskrav eller produktansvar eller medlemsstaternes krav til levering eller transport af varer, herunder distribution af lægemidler.

Det er regeringens opfattelse, at definitionen af det koordinerede område efter ordlyden og sammenhængen med direktivets principper om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse må forstås således, at området er begrænset til krav, som medlemsstaternes myndigheder ifølge de nationale retssystemer kan stille til tjenesteyderen, og som kan håndhæves af medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder, f.eks. ved kontrol, forbud, påbud eller strafferetlig forfølgning. Regler eller principper, der regulerer privatretlige, herunder kontraktretlige forhold, er således ikke omfattet af det koordinerede område.

Lovforslagets § 2, nr. 8, hvor det koordinerede område defineres, er udformet i overensstemmelse med den nævnte retsopfattelse.